

De ce ne ignoră? Nedumeririle unui redactor confuz

20 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Într-un editorial recent (Adventist Review – 12 ian 2006 ediția online) Roy Adams se întreba de ce oare ne ignoră mass-media, deși noi avem lucruri importante de spus lumii, domenii în care expertiza adventistă este inegalabilă.

Supărarea lui a plecat de la un articol publicat în Discipleship Journal, în care autoarea își exprima încântarea și surpriza de a descoperi valoarea și binecuvântările sabbatului. Împreună cu soțul ei, aceasta petrecuse o perioadă în Israel, unde observaseră cum se desfășoară viața într-o societate în care sabbatul este respectat cum se cuvine. Întorși acasă, ei au început să respecte ziua de odihnă specificată în decalog și să caute grupuri sau persoane care să le lărgească orizontul despre semnificația acestei zile. Editorul de la Review constată cu surprindere că pe lista aceea Biserica Adventistă, cu peste un milion de membri în America de nord, este inexistentă.

El observă că, deși noi cităm des din autori creștini în publicațiile adventiste, ei nu fac același lucru cu autori de marcă din adventism, cum ar fi Ellen G. White.

Apoi, el se întreabă de ce oare nu este apreciată contribuția adventistă în bătălia care se desfășoară acum în societatea americană în jurul predării în școli a creaționismului. Deși dezbateră a trecut de la ciondăneli locale la tribuna universităților prestigioase ale națiunii, și atinge chiar nivelurile superioare ale administrației, totuși nimeni nu se gândește să apeleze la expertiza adventistă în acest domeniu, nimeni nu citează poziția noastră, ca și cum n-ar fi auzit niciodată de noi.

Editorialul se încheie astfel: „Întrebarea este: De ce oare? De ce acest dispreț universal? Există pe undeva prejudecăți fundamentale, o conspirație de a ne izola? Sau problema ar putea fi în parte la noi, venind dintr-o lipsă de convingere, o teamă de conflict, un fel de complex de inferioritate ce ne împiedică să ridicăm mâna și să cerem cuvântul, un simțământ că nu avem de spus nimic semnificativ? Nu știu răspunsul. Dar în reflecțiile mele private mă întreb de ce se întâmplă așa.”

Roy Adams spune că nu știe răspunsul pentru care lumea ne ignoră. Este jenant că tocmai el nu înțelege ce se întâmplă. Un editor la publicația drapel a

denominațiunii, operând la sediul central al bisericii, ar trebui să știe – și să spună bisericii – ce se întâmplă.

Roy Adams este unul dintre cei mai aprigi împotriviți contemporani față de solia neprihănirii lui Hristos. El nu a pierdut nicio ocazie de a batjocori public pe susținătorii soliei 1888, și aceasta chiar de la înalta tribună care este *Adventist Review*. Pentru el, cei care agită spiritele despre îngerul al treilea și curățirea sanctuarului sunt mai răi decât teroriștii, niște „lunatici” care văd în natura umană a lui Hristos speranțe deșarte de a trăi fără păcat înainte de a doua venire. Politica editorială de la *Review* a contribuit decisiv la înăbușirea soliei îngerului al treilea, definit de Spiritul Profetiei ca fiind solia 1888. Elementele vitale ale credinței noastre – curățirea sanctuarului, ziua ispășirii finale, natura umană a lui Hristos, neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, caracterul lui Dumnezeu și judecata finală – au fost exilate din publicațiile noastre, și implicit de la amvoanele adventiste. Acum ne întrebăm de ce ne ignoră lumea.

Ne întrebăm de ce nu folosesc publicațiile creștine mărgăritarele din scrierile sorei White, deși noi cităm vast din Rick Warren, James Dobson sau Chuck Swindols. Este simplu: Deoarece în cercurile academice adventiste nu numai că nu se recunoaște vreo competență teologică a lucrărilor ei, dar ele sunt socotite tot mai des un bagaj incomod, o haină învechită a secolului 19 cârpită după exigențele teologiei moderne spre a nu produce discordanțe. Chiar membri de rând din țări cu respect pentru lucrările ei au început să se întrebe de ce nu stăm și noi la sola scriptura alături de ceilalți. Dacă noi avem dubii serioase în legătură cu importanța lucrărilor ei, de ce ne mirăm că cei demascați de ea ca fiind dușmani ai adevărului nu o citează?

În ultimele câteva decenii biserica mondială a pus accent aproape exclusiv pe ceea ce noi declarăm cu mândrie a fi „evanghelia sănătății.” Lumea s-a umplut de „expoziții de sănătate” adventiste, revistele bisericii abundă de sfaturi practice de îngrijire a sănătății și dietă sănătoasă, iar proiectele misionare nu ezită să folosească acest pretext pentru a intra în casele și inimile oamenilor. Promovăm cu ardoare „viața abundentă” și măreția celor unsprezece ani în plus garantați de modul de viață adventist.

Ca o recompensă, „lumea” ne-a băgat în seamă la acest subiect. *National Geographic*, o prestigioasă revistă cu tiraj internațional, a publicat un amplu articol despre avantajele căii adventiste în urma unui studiu asupra populației din zona Loma Linda. Vai, ce a mai tresăltat ego-ul adventist că lumea apreciază meniul nostru vegetarian. Ce a mai zbârnâit internetul azș de anunțuri, recomandări, indicații cum să folosim revista în scopuri misionare, cum să nu scape ea nici unui cămin adventist, cum să ajungă ea pe masa tuturor vecinilor noștri...

Ridicolul situației stă în faptul că cea mai mare parte a bisericii nu trăiește conform înaltelor idealuri descrise în articol. Da, populația adventistă din zona Loma Linda a fost corect evaluată, acolo chiar există vegetarieni și oameni care respectă regulile de sănătate. Dar ce motiv de bucurie este articolul din *National*

Geographic pentru adventiștii din România, unde carnea este alimentul de bază în cele mai multe familii adventiste (inclusiv familii de pastori)? Populația bisericii mondiale nu trăiește după standardele grupului analizat de studiul din National Geographic, deși promovează acele standarde. Ce mesaj transmitem lumii dacă pe masa unde ținem la loc de cinste numărul faimos din National Geographic aburește o delicioasă friptură de berbec?

Deși societatea este tot mai interesată de îmbunătățirea calității vieții, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu a fost chemată de Dumnezeu pentru acest scop. Ea are în prezent o misiune unică și specială: Solia îngerului al treilea, o ultimă avertizare că omenirea a fost confiscată de demoni și amăgită să urmeze un curs de coliziune frontală cu neprihănirea lui Hristos și legea lui Dumnezeu. Când ne vom trezi la realitate și ne vom îndeplini misiunea, lumea ne va băga în seamă cu siguranță, deși nu tocmai în felul în care speră Roy Adams.

Dacă tot susținem că nouă ne-a fost încredințat un set de adevăruri speciale pentru lume, ar fi potrivit să fim consecvenți și să nu nutrim speranțe deșarte. Hristos a spus ucenicilor Lui, de atunci și de acum: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14).

Lumea aceasta, ca să evite să ne urască, și-a propus să ne „ajute” să fim și noi din lume, nu numai în lume. Procesul este în desfășurare, directivele au fost stabilite, criteriile de „aderare” ne-au fost comunicate, ajutor pentru implementare ni s-a oferit cu larghețe, acum juriul internațional așteaptă să vadă dacă vom încheia la timp și corect capitolele la care suntem codași. Până atunci, preferă să ne ignore, ca o precauție pentru cazul în care nu vom fi dispuși sau capabili să armonizăm vestea bună după exigențele comunității de credință.

Dumnezeu nu ne-a oferit bogățiile sanctuarului spre a face din noi un grup exclusivist și arogant, ci spre a pregăti un popor care să ducă lumii ultima solie de har, ultimele raze ale luminii soarelui neprihănirii. Omenirea are nevoie să vadă efectele concrete ale nunții Mielului, înainte de a accepta o invitație la ospăț. Mireasa trebuie să se îmbrace în „în subțire, strălucitor și curat” dacă vrea să atragă privirile presei internaționale. Numai un popor în a cărui inimă este scrisă legea, cu care s-a realizat legământul cel veșnic, care a devenit părtaș de natură divină, poate și trebuie să ajungă în centrul interesului omenirii. Zdrețele laodiceene nu vor impresiona pe nimeni, chiar dacă am face pagina principală a tuturor ziarelor din lume timp de luni de zile.

Dacă ar fi dispus să se consulte cu colegii lui din pastorație, Roy Adams ar putea începe să înțeleagă motivele pentru care lumea nu este impresionată de valorile bisericii rămășiței.

Un coleg al lui, pastor în Diviziunea America de Nord, își declara recent entuziasmul după prima lui participare la întâlnirile Asociației Pastorale din localitate. Trebuie să specificăm, pentru unii cititori, că nu este vorba de întâlnirile pastorilor adventiști, ci de o organizație care întrunește pe toți clericii bisericilor

din localitate. Din raționamente pur ecumenice, deservenții cultelor au luat decizia de a forma asociații pastorale pe plan local, unde să creeze un spațiu de părtășie și dragoste frățească peste frontierele denominaționale. Se speră că astfel vor fi înlăturate suspiciunile, clarificate neînțelegerile și evitate confruntările care ne împiedică să ducem lumii evanghelia „cu o singură voce.”

După ce ne spune ce bine s-a simțit printre colegii lui de alte credințe, și ce atmosferă de dragoste a descoperit acolo, fratele nostru pastor ne oferă câteva detalii despre masa de părtășie la care a participat. La acea întâlnire, pregătirea hranei a căzut în sarcina Bisericii Anglicane, iar printre specialități au fost oferite cornuri cu șuncă și salată de ouă. Crezând că este vorba despre carne de curcan, el a optat pentru cornurile cu șuncă, dar după ce a gustat și-a dat seama că este carne de porc. Instinctiv și fără să se gândească la implicații, a scos tot din gură și a pus pe farfurie, spre uimirea colegilor de masă care l-au întrebat ce se întâmplă. A încercat să explice că el nu agreează carnea de porc, dar nu a făcut decât să devină ținta glumelor și sarcasmului celor din jur. Pastorul pentecostal l-a întrebat ce caută acolo și de ce nu se află în orient, alături de bunii evrei și musulmani.

O astfel de situație jenantă îmi aduce aminte de versetele din Osea: „Efraim se amestecă printre popoare... Efraim a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere; ei cheamă Egiptul, și aleargă în Asiria. Dar ori de câte ori se duc, Îmi voi întinde lațul peste ei, îi voi doborî ca pe păsările cerului; și-i voi pedepsi cum le-am spus în adunarea lor. Vai de ei, pentru că fug de Mine!... Se întorc, dar nu la Cel Prea Înalt; sunt ca un arc înșelător. Mai marii lor vor cădea uciși de sabie, din pricina vorbirii lor îndrăznețe, care-i va face de răs în țara Egiptului” (7:11-9-16).

Ce caută în „Egipt și Asiria,” alături de închinătorii lui Baal, aducând o slujbă dumnezeului Ecronului, aleșii poporului sfânt, oameni destinați de cer să fie stelele din mâna lui Hristos? Ce spiritualitate înaltă sperăm să găsim în religiile confuze și discordante ale comunității de credință? La asemenea întâlniri, chiar prezența noastră stârnește ilaritate, căci credința adventă este incompatibilă cu scopurile declarate ale acestor asociații. Orice am spune stârnește râsul „în țara Egiptului,” căci noi am insistat ani de zile că bisericile creștine au devenit Babilonul spiritual prin refuzul de a recunoaște lumina trimisă lor în 1844 prin întreita solie îngerească. Acum ne dăm silința să fim primiți printre ei și să colaborăm la proiectele lor. Aceasta este o recunoaștere clară că nu avem nimic de spus, că suntem dispuși să primim un loc oricât de umil la balcon, numai să fim și noi o parte a marii lucrări de evanghelizare a lumii care se pregătește febril în aceste zile. Dacă ne complacem în acest rol de „turturică proastă,” de ce ne mirăm că mai marii Egiptului nu ne bagă în seamă?

Roy Adams (și vai, cât de mulți ca el...) ar dori să vadă în fiecare zi, la jurnalele de știri, câte un spot informațional despre realizările și succesele Bisericii Adventiste. Așteaptă să vadă talk-show-uri despre lucrarea noastră medicală, despre performanțele ADRA, despre sacrificiul pastorilor adventiști în misiuni îndepărtate și dificile. Vrea să vadă publicate în presa internațională articole scrise

de savanți sau teologi adventiști, să fim convocați la întâlniri științifice de marcă, la conferințe despre pace și, de ce nu, la întâlnirile secrete unde se modelează politica globală.

„Se întorc, dar nu la Cel Prea Înalt.” Ce tristă descriere! Și cât de adevărată. Ne întoarcem de la orice am primit valoros și către orice nimicuri trecătoare, dar nu la Cel Prea Înalt.

Martorul Credincios ne-a avertizat cât se poate de serios că El nu este impresionat de „realizările” noastre, oricât ne-ar plăcea nouă să credem că ele reprezintă ceva, și că lumea ar face bine să le remarce. În ochii cerului, ele sunt depărtări dezgustătoare de la rolul și misiunea la care am fost chemați, iar singura cale pentru noi rămâne întoarcerea la cel Prea Înalt, o pocăință sinceră că am încercat să promovăm interesele divine prin puterea și tăria acestei lumi.

Când Roy Adams și colegii lui, urmași de corpul pastoral, vor asculta apelului lui Ioel din 1:13-15, oferind bisericii hrana potrivită cu timpul pe care îl trăim, lăsând Soarele Neprihănirii să strălucească prin ferestrele aburite ale comunităților noastre, atunci va observa și va aprecia omenirea aceasta expertiza adventistă și geniul doctrinelor ei fundamentale.

Până atunci, ne vom întreba cu candoare pentru ce ne ignoră lumea. Și vom recunoaște că nu avem răspunsuri.
